

Instytucja negocjacji policyjnych w Polsce ma bardzo krótką tradycję. Pierwsza i jedyna etatowa sekcja negocjacyjna powstała w 1990 r. i została ulokowana w strukturze Wydziału Antyterrorystycznego Komendy Stołecznej Policji. Policyjni negocjatorzy uczestniczyli w prowadzeniu negocjacji ze sprawcami różnych sytuacji kryzysowych. Nowe zadanie, jakim było prowadzenie negocjacji z różnego typu sprawcami sytuacji kryzysowych, realizowali, opierając się głównie na własnym doświadczeniu i wyczuciu. W tym czasie w Polsce nie istniał system negocjacji policyjnych bazujący na przepisach prawa i specjalistycznych szkoleniach, negocjacje prowadziły osoby nieprzygotowane, a styl ich przebiegu przypominał sceny z filmów akcji typu *Brudny Harry*.

Ze wstępu

Część pierwsza. Podstawowe pojęcia związane z zarządzaniem kryzysowym /11

Część druga. Podejmowanie decyzji na miejscu zdarzenia /15

Część trzecia. Zapotrzebowanie informacyjne podczas kierowania sytuacją kryzysową /21

Część czwarta. Warianty strategiczne zarządzania sytuacją kryzysową /27

Część piąta. Negocjacje w sprawie uwalniania zakładników /31

Część szósta. Aspekty psychologiczne i charakterystyka sprawców sytuacji kryzysowych /43

Część siódma. Taktyka prowadzenia negocjacji /49

Część ósma. Studium przypadków /53

Monachium 1972 /53

Sacramento 1991 /69

Warszawa 1996 /84

Lima 1996 /89

Biesłan 2004 /104

Bibliografia /117